

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZAPADNOHERCEGOVAČKI KANTON
OPĆINSKI SUD U LJUBUŠKOM
Broj: 63 0 Mal 006658 20 I
Ljubuški, 25.04.2022. godine

Općinski sud u Ljubuškom, sudac Martin Martinović, u postupku ovrhe tražitelja ovrhe....., protiv ovršenice M. B., ...b.b., Lj., zastupane po punomoćnicima Marku Kraljeviću i Dariju Kraljeviću, odvjetnicima iz Ljubuškog, radi naplate novčane tražbine, v.sp. 600,24, odlučujući o prigovoru ovršenice, dana 25.04.2022. godine, donio je sljedeće:

R J E Š E N J E

Odbija se prigovor ovršenice izjavljen protiv rješenja o ovrsi ovoga suda, broj 63 0 Mal 006658 20 I, od 21.07.2020. godine, kao neutemeljen i rješenje o ovrsi se u cijelosti održava na snazi.

O b r a z l o ž e n j e

Po prijedlogu tražitelja ovrhe sud je rješenjem o ovrsi broj 63 0 Mal 006658 20 I, od 21.07.2020. godine, odredio ovrhu pljenidbom novčanih sredstava ovršenice koja prima s osnova mirovine, te prijenosom istih u korist računa tražitelja ovrhe.

Pravodobno izjavljenim prigovorom ovršenica spori navedeno rješenje navodeći da u P. ima više osoba imena i prezimena K. B., pa je sporno da li se radi o istom K. B. koji je umro xx.xx.2016. godine, ili se pak ovršna isprava odnosi na nekog drugog K. B. Nadalje, za ovršenicu je, zbog načela formalnog legaliteta, sporna i razlika u nazivu tražitelja ovrhe u ovršnoj ispravi u odnosu na naziv u osporenom rješenju o ovrsi. Ovršenici je sporna i forma osporenog rješenja jer cijeni da bi u skladu sa čl. 191. st. 3. ZPP-a FBiH i osporeno rješenje trebalo točno sadržavati koji se zahtjevi tražitelja ovrhe usvajaju, a koji ne. Spori valjanost Izjave od 24.02.2017. godine cijeneći da ista nije niti javna, niti po zakonu ovjerena isprava, koje predviđa čl. 30. st. 2. ZOP-a, a to stoga što su 2017. godine takve izjave ovjeravali notari, a konkretna izjava je ovjerena od strane Službe za branitelje iz Domovinskog rata Općine Ljubuški. Pored prednjeg cijeni da izjavom nije preuzet dug iz 2010. godine niti dug po ovršnoj ispravi, jer bi u tom slučaju u izjavi bio naveden broj i datum ovršne isprave koja predstavlja ovršni naslov. Ovršenica smatra da, sve i kad bi se predmetna Izjava od 24.02.2017. godine odnosila na dug po mjernom mjestu, da ni u tom slučaju ne odgovara za kamatu prema čl. 449. st. 2. ZOO-a, a k tome ističe i da je obrazac izjave sačinio tražitelj ovrhe, pa da se stoga sve dileme u pogledu iste imaju tumačiti u korist potpisnika takve izjave, ovdje ovršenice. Cijeni da je potpisivanjem predmetne izjave preuzela obvezu plaćanja duga ubuduće, a ne retroaktivno, obzirom da je izjavom zatražena dostava računa o potrošnji njoj, iz čega cijeni da je predmetnom izjavom preuzeta obveza plaćanja ispostavljenih računa s tog mjernog mjesta, dakle ubuduće. Cijeni da ne odgovara za dug po predmetnoj ovršnoj

ispravi koja je donesena cca. 7. godina prije sačinjavanja Izjave i koja joj nije predočena, a kako se radi o dugu koji je nastao 2010. godine, da stoga ne odgovara za isti. U prilogu prigovora ovršenica dostavlja Izvod iz MKU za K. B., a slijedom gore iznesenih razloga predlaže da se prigovor usvoji, osporeno rješenje stavi van snage i ukinu provedene ovršne radnje, te da joj se dosude troškovi sastava prigovora.

Tražitelj ovrhe u ostavljenom roku nije dao odgovor na prigovor.

Prigovor ovršenice je neutemeljen.

Što se tiče navoda prigovora da u P. ima više osoba imena i prezimena K. B., sud cijeni da se radi o paušalnim navodima koje ovršenica ničim ne dokazuje. K tome, za sud nema sumnje da je ovršnom ispravom označeni tuženik upravo K. B., suprug ovršenice, kako proizlazi iz podataka Izvatka iz MKU K. B. Prednje i obzirom na činjenicu da se Izjava od 24.02.2017. godine odnosi na obveze po mjernom mjestu broj 42204562 (koje se do tada vodilo na ime K. B.), a da se parnični postupak iz kojeg derivira ovršna isprava – presuda broj 63 0 Mal 006658 10 Mal, od 05.11.2010. godine, vodio upravo zbog duga nastalog na navedenom mjernom mjestu, što je sud utvrdio još prije donošenja osporenog rješenja o ovrsi, uvidom u taj parnični spis.

Nadalje, u konkretnom nema razloga koji bi sprječavali ovrhu zbog eventualne povrede načela formalnog legaliteta uslijed različitog naziva tužitelja u ovršnoj ispravi i ovršenika ovdje, a kako to prigovorom pogrešno cijeni ovršenica. Naime, tužitelj u parničnom postupku iz kojeg derivira ovršna isprava je ....., a u ovom postupku ovrhe ista pravna osoba ima status tražitelja ovrhe. To što ovršna isprava, pored naznake tužitelja po njegovom nazivu, sadrži i naziv organizacijske jedinice navedene pravne osobe, a osporeno rješenje o ovrsi ispravno izostavlja taj naziv organizacijske jedinice, koja ne može samostalno stjecati prava i obveze, ne predstavlja propust povredom načela formalnog legaliteta jer se u konkretnom radi o istoj pravnoj osobi koja je imala svojstvo tužitelja u parnici, a ovdje ima svojstvo ovršenika.

Forma rješenja, za koju ovršenica cijeni da mora biti u skladu sa čl. 191. st. 3. ZPP-a FBiH, također nije razlog koji bi sprječavao ovrhu jer je osporeno rješenjem o ovrsi doneseno u skladu sa odredbom čl. 39. st. 4. ZOP-a FBiH, te prijedlog za ovrhu tražitelja ovrhe čini sastavni dio rješenja o ovrsi, a u kom obliku je i dostavljen ovršenici, uvezan sa rješenjem u jednu cjelinu i sa pečatom na svim stranicama, kako ne bi došao u pitanje obim dozvoljene ovrhe.

Za razliku od stava prigovora ovršenice sud cijeni da je Izjava od 24.02.2017. godine ovjerena sukladno zakonu. Prije svega nije točan navod prigovora da na pečatu ovjere stoji da je predmetnu izjavu ovjerala Služba za branitelje iz Domovinskog rata Općine Ljubuški, jer se u konkretnom radi o pečatu Općine Ljubuški – općinski načelnik. Nadalje, Zakon o notarima FBiH ("Sl. novine FBiH", br. 45/20029), nije stavio van snage Zakon o ovjeravanju potpisa, rukopisa i prijepisa („Sl. list SR Bosne i Hercegovine broj: 37/1971, 39/75 i 42/89), tako da je valjana ovjera koju je izvršio nadležni općinski organ uprave u skladu sa čl. 2. st. 1. navedenog zakona.

Predmetnom ovjerenom izjavom od 24.02.2017. godine, ovdje ovršenica M. B., kao zakonska nasljednica K. B. „preuzima *sve obveze* nastale po osnovu utroška električne energije na mjernom mjestu i šifrom kupca koji su se do sada vodili na ime K. B., a tu izjavu daje nakon dogovora s ostalim nasljednicima, ni od koga nagovarana niti pod prisilom niti u zabludi“, kako je to sve konstatirano u toj izjavi.

Prihvatom ovakve izjave M. B. od 24.02.2017. godine „da ona osobno preuzima sve obveze nastale po osnovu utroška električne energije na mjernom mjestu i šifrom kupca koje su se do sada vodile na ime K. B.“, po ocjeni ovog suda nastao je ugovor o pristupanju dugu i ovršenica M.B. odgovara za taj cijeli dug, dakle i onaj iz predmetne ovršne isprave. Naime, ugovor o pristupanju dugu iz čl. 451. ZOO-a, može se sklopiti i konkludentnim radnjama ovdje tražitelja ovrhe kojim prihvaća izjavu treće osobe o pristupanju dugu, pa su bez utjecaja sva suprotna razlaganja u prigovoru ovršenice. Prednje stajalište zastupa i Županijski sud u Širokom Brijegu, u više odluka sa istovjetnim činjeničnim i pravnim okolnostima, kao primjerice u odluci broj 63 0 I 029574 19 Gž, od 10.10.2019 godine.

Kako se, prema odredbi čl. 30 st. 2 Zakona o ovršnom postupku, ovrha određuje i protiv treće osobe koja u ovršnoj ispravi nije označena kao ovršenik, ako tražitelj ovrhe javnom ili po zakonu ovjerovljenom privatnom ispravom dokaže da je ta osoba na zakonit način preuzela dug iz ovršne isprave ili je taj dug po zakonu obvezna izmiriti, a tražitelj ovrhe je dokazao da je ovršenica pristupila dugu, to su u cijelosti neutemeljeni navodi prigovora ovršenice.

Imajući u vidu da se u konkretnom radi o ugovoru o pristupanju dugu iz čl. 451. ZOO-a, nema mjesta primjeni čl. 449. st. 2. ZOO-a u pogledu kamata, kako se prigovorom tvrdi, jer se navedena odredba odnosi na obligaciono pravni odnos s naslova preuzimanja, a ne pristupanja dugu kao u konkretnom.

Slijedom naprijed navedenog sud cijeni da prigovor ovršenice nije izjavljen iz razloga propisanih odredbom čl. 47. ZOP-a FBiH, niti iz bilo kojih drugih razloga koji bi sprječavali ovrhu, pa je primjenom čl. 49. st. 2. ZOP-a FBiH, odlučeno kao u izreci rješenja.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja dozvoljena je žalba Županijskom sudu u Širokom Brijegu, u roku od 8 dana od dana prijema ovog rješenja. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranu.

Sudac

Martin Martinović